

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Duś

Protokolant starszy sekretarz sądowy Anna Rusak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 stycznia 2021 r. wniosku Zastępcy Prokuratora Okręgowego w S. z dnia 3 grudnia 2020 r. o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. – S. E.

na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 171 i art. 135 § 14 w zw. z art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze

postanowił:

1. umorzyć postępowanie,
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 3 grudnia 2020 r. Zastępca Prokuratora Okręgowego w S. wniósł o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. S. E., za czyn polegający na tym, że: „będąc prezesem zarządu, reprezentującym Stowarzyszenie „X”. [...] NIP (...), KRS (...) i odpowiedzialnym za terminowe przekazywanie dokumentów finansowych do właściwego sądu rejestrowego, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 69 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (Dz.U. z 1994 nr 121 poz. 591 ze zmianami) nie złożył w terminie do 15 lipca 2019 roku do Sądu Rejonowego Sądu Gospodarczego XX Wydziału Krajowego Rejestru Sądowego w Ł. rocznego sprawozdania finansowego za rok 2018, tj. dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 o rachunkowości (Dz.U. z 1994 nr 121 poz. 591 ze zmianami).”

Dnia 5 stycznia 2021 r. do Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej wpłynęło pismo z Biura Kadr Prokuratury Krajowej, w którym wskazano, iż „wobec treści wyroku Sądu Okręgowego w Ł. V Wydział Karny Odwoławczy z dnia 7 grudnia 2020 roku, sygn. akt V Ka (...) zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 4 maja 2020 roku, sygn. akt IV K (...) – na podstawie art. 93 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r., poz. 740, ze zm.) stosunek służbowy Pana S. E. wygasł z mocy prawa z dniem 7 grudnia 2020 roku.”

Wnioskodawca na posiedzeniu cofnął wniosek wskazując na fakt, iż po dacie jego złożenia ujawniła się okoliczność dotycząca wygaśnięcia stosunku służbowego S. E.. Ponadto Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego zawniósł o umorzenie postępowania wobec zaistnienia przesłanki określonej w art. 135 § 14 Prawa o prokuraturze i art. 17 § 1 pkt 9 kpk.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z obowiązującą treścią przepisu art. 27 § 1 i 3 pkt 2b ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym - sądem właściwym do rozpoznania wniosku w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora jest w pierwszej instancji Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna, Wydział Pierwszy.

Z ustaleń stanu faktycznego wynika, iż wydany wobec S. E. prawomocny wyrok skazujący za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego wraz z orzeczonym wobec wymienionego zakazem wykonywania zawodu spowodował wygaśnięcie z mocy prawa stosunku służbowego z dniem 7 grudnia 2020 r.

Sąd w pełni utożsamia się z poglądem wyrażonym wcześniej przez Sąd Najwyższy, że dla obowiązywania immunitetu nie ma znaczenia to, że „zarzucany określonej osobie jako podejrzaney czyn został popełniony w czasie, gdy pełniła ona jeszcze funkcję nim chronioną. Źródłem immunitetu jest bowiem status tej osoby (sędziego lub prokuratora), chroniący prawidłowe, niezależne wykonywanie zadań z nim związanych, jego działanie zaś aktualizuje się z momentem nawiązania

stosunku służbowego i wygasa z chwilą jego rozwiązania” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. I DO 57/19, LEX Nr: 2978003).

Z datą ustania stosunku służbowego prokuratora nie chroni go już immunitet, a zatem brak jest formalnoprawnej przeszkody do prowadzenia postępowania karnego przeciwko takiej osobie (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., sygn. SNO 64/05, LEX Nr: 470199).

Złożenie przez wnioskodawcę oświadczenia o cofnięciu wniosku, implikowało konieczność umorzenia postępowania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.